

— A franc! – morogta Mason, ahogy elhagyva a várost kiértek a sivatagba.

— Most mi van? – kérdezte Lara.

— Nem tudom lerázni őket – felelte a visszapillantóba tekintve a férfi. – Nem közelítenek, de nem is szakadnak le rólunk... pedig kellene. Innentől Luxorig nincs semmi, és a benzin nem tart ki addig.

— Hol van a rendőrség?

— Talán lefizették őket, talán nem mehetnek túl a városhatáron, vagy csak talán nem számítanak arra, hogy hajnali háromkor autósüldözés alakul ki az országúton. Akárhogyis, én nem láttam egyet sem, mióta elhagytuk a kórházat.

— Akkor harcolnunk kell.

Mason arca grimaszba rándult.

— Van hat, vagy hét ember azokban a kocsikban, de még az is lehet, hogy több... és te nem vagy olyan állapotban, hogy harcolni tudj.

— Te foglalkozz a vezetéssel, a harcot bízd csak rám.

— Lara...

— Csak vezess – mondta Lara. Megfordult az ülésében, megtámasztotta karját a fejtámaszon, a Black Demont abba az irányba állította, ahol nemrég még a hátsó ablak volt, aztán hallotta a kattanást, ahogy a pisztoly kakasa az üres töltényűrbe üt. Meghúzta még kétszer a ravaszt. Két újabb kattanás.

— Kevin?

— Igen, Lara?

— Hol van a lőszer?

— Épp ezt próbáltam neked elmondani. – Benyúlt a zsebébe, elővett néhány tárat, és átnyújtotta őket Larának. – Kiürítettem őket a te érdekben – magyarázta közben. – Volt egy olyan érzésem, hogy

talán ki kell hozzalak ma a kórházból, és tudtam, hogy kéred majd a fegyvereidet, de nem akartam, hogy tüzelj velük. Jelen állapotodban épp akkora valószínűséggel lőnéd le magad, vagy engem, mint az ellenséget.

– Az állapotom miatt hadd aggódjak csak én – felelte Lara dühösen, kizárva fejéből a nyilalló fájdalmat, miközben behelyezte a tárákat a pisztolyokba. – És ne merj még egyszer a fegyvereimmel szórakozni.

Mason próbált volna valamit felelni erre, mikor egy lövedék fúródott kettejük közé a műszerfalba. Káromkodott egyet, de a figyelme egy pillanatra sem lankadt, mivel több, mint százhetvennel száguldottak az országúton.

Lara megpróbált a követő járművekre összpontosítani, de azok egyre homályosabbak és sötétebbek lettek. A következő, amit észlelt, hogy Mason keze a vállán nyugszik, és próbálja őt felébreszteni.

– Jól vagy? – kérdezte a férfi. – Elájultál.

– Megálltunk! – kiáltott fel Lara.

– Csak egy percre.

A nő dühösen pislogni kezdett.

– Mennyi ideig voltam eszméletlen?

– Úgy egy órát. Talán kicsit tovább.

Lara körülnézett.

– Hol vannak a rosszfiúk?

– Mostanra valószínűleg Luxorban kutatnak utánunk. Vagy legalábbis remélem.

– Ezt nem értem.

– Valami faluban vagyunk. Felteszem, van neve is, de a térképeken nem szerepel. A legtöbb ilyen apróbb faluval ez a helyzet. Az út kanyargóssá vált egy párkilométeres szakaszon, és amikor eltűntek a látómezőből, egyszerűen lehúzódtam pár épület mögé. Továbbmentek anélkül, hogy észrevettek volna minket.

– És most mi lesz?

– Maradt úgy hét liter benzinem, vagy annyi sem... Azzal nem jutunk el Luxorba, de arra sem elég, hogy Kairóba visszamenjünk...

és eleget jártam már ezen az úton, hogy tudjam, jó hetven kilométeres közelben nincs egyetlen benzinkút sem.

– Akkor ismét megkérdem: és most mi lesz?

– Néhány helyi megállt, hogy megnézzék, kik vagyunk, és üzletet kötöttem velük. Egy kis dhauval lehajózzunk Luxorig, és ott felszállunk egy nagyobb hajóra, ami dél felé indul.

– Az órákba is beletelhet – felelte Lara. – Miért nem megyünk kocsival Luxor felé, amíg tart a benzin, és csak aztán szállunk át egy nílusi csónakra?

– Még mindig nem gondolkodsz tisztán – állapította meg Mason.

– Vajon te mennyire gondolkodnál tisztán, miután egy templom omlott a fejedre?

– Vettem – mondta a férfi. – Felteszem, hogy a barátaink Luxorban keresnek minket, de van rá némi esély, hogy rájöttek, már elhaladtak mellettünk, és inkább nem akarnék összefutni velük az úton, ahogy minket keresve visszafelé tartanak.

– Akkor induljunk, mielőtt újra elájulok. Milyen messze kell innen mennünk?

– A folyó úgy negyven méterre van innen, és a dhau is ott vár ránk. Szerinted menni fog?

Lara bólintani akart volna, de valami belső ösztön azt súgta neki, ne tegye, így csak kierőltetett magából egy „igent”. Kimászott a Land Roverből, és Masonre támaszkodva sétálni kezdett. Amint a folyóhoz érték, a férfi besegítette a csónakba, megigazította a vitorlát, elrúgta magukat a parttól, és beszállt mellé.

– Szép dhau – állapította meg Mason.

– A Nílus mentén ezeket felukkának hívják – javította ki szórakozottan Lara.

– Oly mindegy – vont a vállát a férfi. – A pasasnak, aki kölcsönadta a dhaut... mármint felukkát, volt egy házi készítésű rádiója. Ki tudta nekünk deríteni, hogy jelenleg milyen turistahajók vannak a luxori kikötőben.

– Van is tán valami, amit kinéztél?

– Igen, a legnépszerűtlenebbet, természetesen. Van egy kis

szakadt hajó, mindössze húsz kabinnal, az *Amenhotep*. Egy magánszemélyé, és napfelkelte után egy órával indul. A tulaj a kapitány, és nincs semmi papírmunka. Bárkit felvesz, aki fizet, és hajlandó felszállni, tehát amint a hajó fedélzetére lépünk, már senki nem bukkanhat majd a nyomunkra. – Elmosolyodott. – Ha nem halunk meg ételmérgezésben, azt hiszem, biztonságban leszünk.

– De meddig? – kérdezte Lara.

– Ameddig csak szükséges.

Larának kezdett elege lenni a félválaszokból.

– Ameddig szükséges, de *mihez?* – követelt választ ingerülten, amitől újabb fájdalomhullámok nyilalltak a koponyájába.

– Óvatosan! – mondta a férfi, miközben megfogta őt, és a vállainál fogva stabil helyzetbe hozta. – Tudom, hogy a Nílus nem túl mély, de attól még nem szeretnénk, hogy kizuhanj a csónakból.

Lara megpróbált volna felelni, de azt vette észre, hogy nem jön hang a torkára, ezért hátradőlt, és hagyta, hogy eszmélete a lágy, meleg egyiptomi szellők szárnyán tovaszálljon tőle.

Lara egy göröngyös ágyban ébredt, fejét egy szakadt párnán nyugtatva. Mason egy fa zsámolyon ült mellette.

– Mi történt? – kérdezte a férfitől.

Az rámosolygott.

– Kipihented az alváshiányodat.

– Ezúttal meddig voltam kiütve?

– Kishiján egy teljes napot. Hogy érzed magad?

Lara lefuttatott magában egy gyors fájdalomellenőrzést.

– Jobban – állapította meg végül. – Sokkal jobban.

– Nagyszerű. Sajnálom, hogy el kellett rángatnom téged a kórházból, de nem volt más megoldás.

Lara körbefuttatta tekintetét a szakadtas kis helyiségen.

– Hol vagyunk?

– Az *Amenhotep* fedélzetén – válaszolta Mason. – Napfelkelte előtt értünk ide és ez pont a nekünk való hajó, ahol senki nem tartja különösnek, hogy két brit turistát kell felszedni egy leharcolt felukkáról, még úgy sem, hogy az egyikük eszméletlen. – Tartott egy kis szünetet. – Éhes vagy? Nem hiszem, hogy ettél volna bármit, mióta összeszedtelek a Hórusz templom alatt.

– Adtak egy könnyű ebédet a kórházban – válaszolta Lara –, de majd' éhen halok.

– Szerzek neked valamit. – Azzal az ajtó felé indult. – Sietek vissza.

– Azt hiszem veled tartok – mondta Lara, miközben lerakta lábait a padlóra.

– Rossz ötlet.

– Nézd Kevin. Igazán hálás vagyok, amiért megmentettél, de nem szeretem, ha atyáskodnak felettem. Ha elmagyarázod nekem, hogy miért is lenne rossz ötlet, meghallgatlak, de ha csak egy

megállapítás volt, mondd inkább a falnak, mert az készségesebb hallgatóság lesz, mint én.

Mason dühösnek tűnt, de teljesítette a kérést.

– Mindössze ketten, vagy hárman láttak minket a fedélzetre lépni, és túl sötét volt ahhoz, hogy megállapíthassák, te egy gyönyörű nő vagy, két hatalmas monoklival. Bárki is próbál megtalálni minket, egy párt keres, és tudják, hogy a pár női tagja durván össze van törve. Ne könnyítsük meg a dolgukat.

– Mintha azt mondtad volna, hogy ez egy kis hajó, amin senki nem találhat ránk – állapította meg Lara.

– Én azt mondtam, hogy senkinek sem jut majd eszébe itt *kutatni* utánunk – felelte Mason. – De ez nem jelenti azt, hogy nem tudja fél Egyiptom, hogy keresnek minket. Miért adnánk eladható információt az utasok, vagy a légénység kezébe?

– Jól van – mondta Lara, miközben visszatette lábát az ágyra. – De amint visszatértél, lesz egy szép hosszú beszélgetésünk azt illetően, hogy egészen pontosan mi is zajlik itt.

– Megígérem – felelte Mason, aztán elhagyta a kabint és becsukta maga mögött az ajtót.

Lara végigfuttatta kezét a csípőjén, és meglepve tapasztalta, hogy a pisztolytáskái hiányoznak. Hirtelen felült – érzett ugyan némi fájdalmat, de az előző napihoz képest semmiség volt – és szinte azonnal meg is nyugodott, amint meglátta a tokokat a pisztolyokkal együtt egy romos fa asztalon. Ellenőrizte őket. A két Black Demon .32 töltve volt, készen halált zúdítani bárkire, aki csak a nyomába eredne.

Felállt arra számítva, hogy hasító fájdalom vág majd a koponyájába, de kellemesen meglepődve tapasztalta, hogy semmi ilyesmit nem érez. Belépett a fürdőszobába. Savanykás ízt érzett a szájában, amit ki akart öblíteni onnan. Megnyitotta a csapot, ahonnan vékonykás sugárban barnás víz kezdett szivárogni, ezért inkább úgy döntött, hogy elviseli azt az ízt.

Számba vette az összes sérülését, zúzódását és horzsolását. Felkapta a szobában található egyetlen törölközőt, ami rongyos és

szakadt volt, de arra megfelelt, hogy letörölje vele a fürdőkagyló feletti mocskos tükröt. A bal szeméről visszahúzódott a duzzanat, de a jobb alatt még mindig igen méretes volt, és mindkettő körül megmaradtak a monoklik, amik felszívódására előre láthatólag még pár napot várni kellett.

Óvatosan kihúzta a vérrel átitatott vattapamacsot az orrából, és vett egy mély levegőt. Nem érzett semmi akadályt, az orra pedig nem tűnt és nem is érződött töröttnek, ezért úgy döntött, hogy nem teszi vissza a vattát.

Az ajkai szárazak voltak és repedezettek. Eljátszott a gondolattal, hogy benedvesíti őket azzal a barna vízzel, de aztán inkább elvetette az ötletet. Bármilyen italt is hoz majd neki Mason – gyümölcslé, palackos vizet, teát, kávét – tökéletesen megfelel a célnak, és valószínűleg nem lesz tele vérhas baktériummal és egyiptomi métellyel.

Megpróbálta felemelni és visszaereszteni a bal karját. Semmi gond. Aztán behajlította... és összeszorultak a fogai. Akármi szorította is le a sírban, láthatóan a könyökére esett. Nem tűnt duzzadtnak, ezért Lara igen valószínűnek tartotta, hogy nincs eltörve, de attól még fáj.

Végeredményben a vágások és zúzódások elviselhetőek voltak, ellentétben a fejébe hasító fájdalommal, amitől folyton elvesztette az egyensúlyát, és nagyjából tizenöt percenként elájult. Megfordult és tett néhány tétova lépést az aprócska kabinban, annak biztos tudatában, hogy ha elvesztené az egyensúlyát, valószínűleg az ágyban kötne ki. A térdei fájtak, a bokája merev volt és egy pillanatra el is szédült, de sokkal jobban érezte magát, mint a kórházban, a kocsiban, vagy a felukka fedélzetén, így gondolatban akcióra késznek nyilvánította magát.

Most már készen állt arra, hogy amint Mason visszatér, kiderítse, hogy miféle akcióról is van most szó.

A férfi szinte épp abban a pillanatban lépett a kabinba, amint ez az elhatározás megszületett. Az ágy lábához sétált és letett oda egy tálcányi ételt.

– Attól tartok az étel semmivel sem jobb, mint a szálláshely – kért bocsánatot Mason, aztán végigmutatott a tálca tartalmán. – Mangó dzsúz, dinnye, valamiféle tea. Próbáltam szerezni tojást is, de nincs nekik. Ugyanez áll amúgy a kávéra is, már ha azt jobban preferálnád a teánál.

– Ennyi bőven megteszi – felelte Lara, miközben kortyolt egyet a gyümölcslezből. Az innivaló marta az ajkában lévő repedéseket, de legalább mikor végzett, már nem érezte azt a szárazságot. Mason a fa székhez sétált és leült rá, Lara pedig felé fordult.

– Itt az ideje, hogy válaszokat kapjak, Kevin. Kik ezek az emberek, és miért próbálnak végezni velem?

– Mit tudsz Mareish Amulettjéről? – kérdezte Mason.

– Csak annyit, hogy nagyjából négyezer éves, és egy Mareish nevű szudáni varázsló készítette. Azt mondják róla, hogy a birtokosát felruházta bizonyos emberfeletti képességekkel. Hatalmas fizikai erő, sérthetetlenség és halhatatlanság. Azt is mesélik, hogy akinek a birtokába kerül, ellenállhatatlan karizmát kap vele, és az emberiség totális urává válik. A feltevések szerint amint Mareish tisztába került a hatalmával, úgy döntött, hogy nem bízhatja a királyára, vagy bárki másra, ezért magával vitte a sírba. A legtöbben azt tartják, hogy az egész csak egy legenda.

– Na és szerinted?

– Fogalmam sincs. Miért?

– Mert ez nem szimplán legenda – mondta Mason. – Nagyon is létezik, és igen valószínű, hogy a legnagyobb hatalommal bíró ereklje a világon.

Lara a fejét ingatta.

– Ha létezne, és képes lenne mindarra, amit a legendák állítanak, valaki most viselné, uralná a világot, és örökké élne. Vagy azt akarod mondani, hogy még mindig Mareish sírjában van eltemetve?

– Nem – válaszolta Mason. – Nincs Mareish sírjában. Ott már kerestem.

– Hát ez az egész nagyon érdekes, legyen akár mese, akár valóság, de még mindig nem magyarázza meg az embereket, aki



megpróbálták megölni.

– Hallgass végig – erősködött a férfi. – Azért vannak a nyomokban, mert azt hiszik, hogy nálad van az amulett.

– Ennek nincs semmi értelme! – ellenkezett Lara. – Ez egy szudáni ereklye. Mégis mi a francért gondolnák, hogy Egyiptomban van?

– Mert Kína Gordon okosabb volt, mint azt bárki képzelte róla.

– Kína Gordon? – ismételte Lara. Valamiért ismerős volt neki a név... Aztán beugrott. – Mármint Charles Gordon tábornokra gondolsz?

– Látom jobban vagy – mosolyodott el Mason. – Gordon azzal szerezte a hírnevét, hogy számos létfontosságú csatát nyert meg Kínában 1863 és 64 között. Ott kapta a becenevét is. Kína Gordon, az angol, aki felért bármely tíz kínai tábornokkal... vagy legalábbis ezt mondták akkoriban.

– Olvastam róla – emlékezett vissza Lara. – Egyike volt a nagy viktoriánus hősöknek. Kínát követően Szudánba küldték, ahol egymaga vetett véget a rabszolgaságnak. Népszerűbb volt, mint egész Angliában bárki, leszámítva talán Viktória királynőt.

– Legalábbis azok körében, akik nem ismerték személyesen – mondta Mason. – Keményfejű volt, teljességgel fegyelmezetlen, és folyton figyelmen kívül hagyta a parancsokat. Az egyedüli ok, amiért nem távolították el, hogy látványos diadalokat aratott, ahányszor csak nem engedelmeskedett a feletteseinek. – Tartott egy kis szünetet. – Még filmet is forgattak róla. Igazi nagy költségvetésűt. Persze egy amerikaiat kértek fel a szerepre, Charlton Hestont, de mi mást is várhatnánk Hollywoodtól?

– Oké, tehát ugyanarról a Gordon tábornokról beszélünk, arról, aki Kartúm elestekor halt meg. Az 1885-ben történt, több mint egy évszázaddal ezelőtt. Mégis mi közöm van nekem ehhez?

– Mindjárt odaérek – mondta Mason. – Csak edd a görögdinnyéd, és légy türelemmel.

– Én sem vagyok sokkal jobb az utasítások elfogadásában, mint Gordon volt – vetette oda Lara. – Majd eszek, ha megéhezem.

– Azt hittem, majd' éhen halsz.

– Csak beszélj tovább.

A férfi megvonta a vállát.

– Hol is tartottam?

– Kartúm elesténél.

– Nem – javította ki Mason. – Még az előtt. Volt egy szudáni harcos, egy szent ember, akit úgy ismertek: Mahdi, a Várt. Azt hiszem Sir Laurence Olivier játszotta a filmben. Tipikus Hollywood, mi? Mindegy. Szóval egy komplett sereget küldtünk ellene, amit ő egyre beljebb és beljebb csalt a sivatagba, ahol végül megsemmisítette az egészet, az utolsó emberig. Ez volt az egyik legszörnyűbb vereség a történelmünkben.

– Tudom. És itt jön az a rész, hogy a kormány visszaküldte Gordont Szudánba.

– Nos, igen, és nem. Felkeléseket vertünk le Dél-Afrikában és a világ többi részén, ezért a kormány nem akart egy újabb háborút. De nem hátrálhattak vissza. Nem, mikor egy egész sereg feküdt holtan a sivatag homokjában és a nép lépéseket követelt. Tehát megoldásként fogták a legnagyobb hőstüket – Gordont, természetesen – és Szudánba vezényelték. De mivel nem akartak háborút, csak néhány tisztet küldtek vele, és semmi mást. Se hadsereget, se pénzt, se tüzérseget. A cél az volt, hogy majd odamegy, eltölt ott egy kis időt, aztán hazatér és a kormány ezzel lecsillapíthatta volna a kedélyeket, mondván: „Nos, ha Gordon sem volt képes megoldani a helyzetet, akkor nyilvánvalóan lehetetlen megoldani.”

Lara bólintott.

– De nem így történt.

Mason elmosolyodott.

– Gordon nem engedelmeskedett a parancsoknak, csakúgy, mint mindig. Bár Mahdi egy milliónál is több főt számláló sereget vezetett, Gordon képes volt összegyűjteni egy zászlóaljra való szedett-vedett sivatagi harcost, a saját vagyonából fizetett nekik, és sikerült velük győzelmet aratnia a mahdisták felett Omdurmánál.

– Ismerem Kartúm elestének történetét, minden brit iskolás tanul

róla – mondta Lara. – Mégsem hallottam soha Omdurmánról.

– Ahogy a legtöbb ember – felelte Mason. – Omdurmán Kartúmmal szemben fekszik a Nílus túlsópartján. A hússzoros túlerővel szemben Gordonnak sikerült kiharcolnia a győzelmet a szinte biztos vereség torkából. Katonai történészek úgy tartják, hogy briliáns katonai munka volt – megtorpant egy pillanatra. – Az igazság azonban sokkal érdekesebb.

– Mármint milyen formában?

– Mahdi nem az az írástudatlan barbár volt, aminek sokan gondolják. Rengeteg írásos nyomot hagyott maga után. A legtöbb elveszett, vagy megsemmisült, de néhány darabka még mindig létezik. Azok szerint, és bocsáss meg, ezek szó szerint az ő szavai, a karizmatikus erejét, a képességet, hogy fanatikus követők hatalmas tömegét irányítsa, és a feltételezett sebezhetetlenségét a harcban egy misztikus amulettől kapta, amit a nyakában viselt.

– Mareish Amulettje? – kérdezte Lara.

– Pontosan – felelte Mason. – Egyik nap még csak tudatlan paraszt, aztán valahogy belebotlik Mareish sírjába és megszerzi az amulettet. Talán akkor még azt sem tudta, hogy mi az. De két évvel később ő uralta fél Észak-Afrikát, és többmillió ember Marokkótól Abesszíniáig szentül hitt benne, hogy valóban ő A Várt. Az emberei megesküdték, hogy amíg rajta volt az amulett, a kardok eltörtek a testén, és a golyók úgy pattogtak le róla, akár egy képregénybeli superhősről.

– Attól ez még csak egy mese.

– Miből gondolod?

– Épp most mondtad, hogy Gordon legyőzte Omdurmannál és azt is jól tudom, hogy majdnem fél évig tartotta őt fel Kartúm ostroma alatt. Mégis hogy lett volna képes bármelyikre, ha az amulett valóban olyan erős, ahogy állítod?

– Úgy, hogy Gordon, vagy valamelyik hadnagya rájött, hogy az erejét az amulettből nyeri, és ellopta tőle Omdurman ostroma előtt! – mondta diadalittasan Mason.

– Ezt nem veszem be – felelte Lara. – Egy tanult, modern,

szofisztikált angol úriember miért hitt volna Mareish Amulettjében?

– Azért, mert Gordon maga is legalább annyira vallási fanatikus volt, mint Mahdi.

– De különbözött a vallásuk.

– Igaz – ismerte be Mason. – De mindketten ugyanolyan szenvedélyesen hittek a természetfelettiben.

Lara elgondolkodva tanulmányozta.

– Folytasd – mondta aztán pár másodpercnyi szünet után.

– Rendben – felelte Mason. – Omdurmán után Mahdi hatvan napos tűzszünetet kért a hitetlenek elleni háborújában, és elvonult a sivatagba egymaga, hogy Allahhal beszéljen és megtervezze a következő lépését. Gordon ezt az időt használta ki, hogy elrejtse az amulettet.

– Nem rémlik, hogy hallottam, vagy olvastam volna olyasmit, hogy Gordon visszatért Egyiptomba, miután a Mahdi elleni háborúba küldték – akadékoskodott Lara.

– Mert nem is tért vissza – felelte Mason. – A legbizalmasabb szövetségesét, J. D. H. Stewart ezredest küldte Egyiptomba. Stewart mindössze egyetlen napot töltött ott, mielőtt visszatért volna Kartúmba.

– Ezt honnan tudod?

– Egy helyi újságíró látta egyenruha nélkül, ahogy belépett a Hórusz templomba.

– Ha te tudod ezt, akkor Mahdi hogyhogy nem tudta? Vagy ha igen, miért nem eredt az amulett nyomába?

– Az újságíró soha nem publikálta ezt – magyarázta Mason. – Angol volt, és mivel nem tudta, hogy Stewart mit kereshetett ott, nem akarta veszélybe sodorni a küldetését azzal, hogy megírja. Viszont előkerült a naplója néhány hónappal ezelőtt, és abban bővebben leírta az esetet.

– Tehát ez volt az igazi oka az ottlétednek – állapította meg Lara.

– Igen. És azt feltételeztem, hogy te is azt kerested.

– Tévedtél. Nekem nagyobb hal akadt a horgomra. – *Vagyis egy*

*gonosz istenség, akit fogságba kellett ejteni.*

– Nincs ennél nagyobb hal – csodálkozott Mason. – A gond az, hogy az igazadról soha nem fogjuk tudni meggyőzni *őket*.

– Kik azok az *ők*?

– Fanatikus fundamentalisták.

– Úgy fest, abból manapság elég sok van – kommentálta Lara egy grimasz kíséretében.

– De nem ilyenek. Ezek mahdisták, feltétel nélküli hívei Mahdi erejének. Mahdi alig öt hónappal élte túl Gordont, és ezek több, mint egy évszázada várnak rá, hogy valaki átvegye a helyét, és vezesse őket a hitetlenek elleni dzsihádjukban.

– Az ember azt gondolná, hogy ennyi idő alatt volt lehetőségük új vezetőt találni.

Mason a fejét rázta.

– Tudják, hogy Mahdi valódi utódja birtokolni fogja Mareish Amulettjét, és a mahdisták hisznek az amulett erejében. A hit talán nem is elég erős kifejezés. Istenként bálványozzák. Úgy hiszik, hogy ha megszerzik, az valamiképp kiválassza majd az új Mahdit, a sérthetetlen embert, aki megtisztítja a világot a hitetlenek lemészárlásával.

– És ezek az emberek üldöznak minket?

A férfi bólintott.

– Pontosan.

– Nos, akkor tudniuk kéne, hogy nincs nálam! Mármint nyilvánvalóan nem vagyok sebezhetetlen. Akkor mégis miért támadnak továbbra is?

– Ez nem ilyen egyszerű, Lara.

– Valamiért soha nem az.

– A mahdisták hiszik, hogy az amulett teljes erejének kifejtéséhez, hogy padlógázon üzemeljen, ha így jobban tetszik, az kell, hogy a birtokosa feltétel nélkül higgyen benne. Ha zsidó vagy, keresztény, vagy tradicionális muszlim, akkor más dolgokban hiszel, Istenben, Jézusban, Mohamedben, és amíg így van, az amulett ereje gyenge, és így meg lehet téged ölni. Épp ezért is nem tudta Gordon

Mahdi legyőzéséhez felhasználni. Biztos, hogy érezte a kísértést, végülis valamilyen szinten neki is működött, de tudta, hogy mekkora gonosz rejlik benne, és eléggé hívó volt ahhoz, hogy hátat fordítson neki, és elrejtse valahol, hogy senki se használhassa.

Lara egy ideig emésztette a hallottakat, aztán egyenesen Masonre nézett.

– Te hiszel benne?

– Hiszek benne, hogy létezik. Hiszek abban, hogy Mahdi olyan dolgokat tett, amik már varázslatnak tűnnek. És hiszem, hogy soha nem volt már ugyanaz, miután elvesztette.

– De miért? – kérdezte Lara érdeklődve. – Bevette Kartúmot, és végzett Gordonnal, vagy nem?

– Igen, megölte Gordont, és elfoglalta Kartúmot, de hússzoros túlerőben voltak a csapatai, és Gordon még így is majd' fél évig feltartóztatta. És ne feledd, alig pár hónappal Gordon legyőzése után ő maga is meghalt. – Fáradtan sóhajtott. – Tehát talán van benne valami. De hogy én mit hiszek, az nem számít. A lényeg, hogy a mahdisták hisznek benne, és ők többezren vannak. Talán több tízezen.

– És most mind minket keresnek – állapította meg egy fintor kíséretében Lara.

Mason a fejét ingatta.

– Ami azt illeti, egész pontosan mind *téged* keresnek. Hisz végülis meg kellett volna halnod a romok alatt, és mégsem tetted. Sebezhetetlen talán nem vagy, de úgy találják, hogy sokkal nehezebb téged megölni, mint egy átlagembert. Ez épp elég bizonyíték a számukra, hogy nálad van az amulett. Ami engem illet, azt feltételezik, hogy egyszerűen a karizmatikus varázsod hatása alatt állok. – Elmosolyodott. – Ebben mondjuk nem is tévednek nagyot.

– Mi van, ha egyszerűen megmondom nekik, hogy nincs nálam?

– Nem hinnének neked. Te egy hitetlen vagy, és úgy tartják, hogy a hitetlenek természetének része a hazugság. Emellett nem vagy épp ismeretlen a világ ezen részén, Lara. Azt gondolják, hogy nálad van, és azt tervezed, hogy eladod, vagy te magad használod fel.

– Tudod – mondta Lara –, nemrég azon tűnődtem, hogy mibe keveredtem. – Ismét grimaszolt egyet. – A sok lehetőség közül, ami csak az eszembe jutott, egyik sem volt akár csak a közelében sem ennek.

– Hát, ahogy mondják, az igazság néha különösebb, mint a fikció – állapította meg Mason.

– És határozottan halálosabb – tette hozzá Lara.

Késő reggel volt, mire Lara elég erősnek érezte magát, hogy elhagyja a kabinját. Mason ellenkezett ugyan a már korábban előadott indokokkal, de Lara nem volt hajlandó tovább maradni a lepusztult kabinban.

– Ha annyira aggódsz, hogy valaki észrevesz minket – mondta, miközben kísélt az ajtón –, maradj itt. Végülis, ezek egy párt keresnek.

– Egy lányt keresnek, akinek olyan az arca, mintha bokszzsáknak használták volna – felelte Mason. – Akár velem vagy, akár nem, azokat a zúzódásokat nem fogod tudni elrejteni.

– Akkor pedig kísértetni fogom a sorsomat – mondta határozottan. – Eltemettek egy sír alatt, megtámadtak egy kórházban, rámlóttek egy autóban és most egy akkora szobában állok, mint egy ruhásszekrény. Muszáj friss levegőhöz jutnom. Értékelem a segítséged, de megszoktam már, hogy gondoskodom magamról. Van egy olyan érzésem, hogy fele ennyire sem volnál gondoskodó, ha férfi lennék.

– Ez rosszulesett.

– Hát essen. Csak ne próbáld tagadni. Szeretném, ha befejeznéd a parancsok osztogatását, és nem kezelnél úgy, mint egy kínai vázát, ami bármely pillanatban összetörhet.

– Rendben – mondta Mason beletörődően. – De legalább a pisztolyaidat hagyd itt. Még az arcodnál is feltűnőbbek.

– Nem viseltem őket, mikor bevittél a kórházba, sem mikor megszöktünk onnan. Mégis hogyan azonosíthatnának általuk?

– Ha másért nem, azért, mert figyelemfelkeltőek. – Bámulta Larát egy ideig, aztán megvonta a vállát. – Egye fene. Valószínűleg te vagy az egyetlen nyugati nő a hajón, ráadásul igen szemrevaló is. Nem hiszem, hogy a fegyverek ennél is jobban kiemelnének a



tömegeből.

Lara felcsatolta a táskákat, és beléjük csúsztatta a két Black Demont.

– Biztos, hogy nem akarsz velem jönni?

– Én már láttam a hajót – fintorodott el Mason. – Nem ér meg egy újabb pillantást. – Kilépett a folyosóra Lara után. – Azt hiszem, hunyok egyet. Majd ébressz fel, ha már elég friss levegőt szívtál, ami csak úgy megjegyzem, bőven negyven fok felett van, és csak tovább melegszik. – Félrehúzta a száját. – Itt sokkal biztonságosabb, viszont egy felszereltebb hajón legalább lett volna légkondi.

Lara becsukta maga után az ajtót, és elindult felfedezni az *Amenhotep* fedélzetét. Egy pillantás is elég volt, hogy tudja, ez nem lesz hosszú séta.

Tíz ajtó sorakozott a baloldalon. A legtöbb már mállott szét, és belepte őket a penész. Amit nem, azt a természetek rágták szét. A fa fedélzet repedezett volt és ráfért volna egy alapos felújítás. A szobákon túl állt az étterem, amely a világ bármely pontján csak bajosan felelt volna meg egy közegészségügyi ellenőrzésen. Volt egy kisebb nyitott rész a kalyiba hátsó részében – Lara nem volt képes rávenni magát, hogy hajóként gondoljon a járműre –, ahol három roskatag faszék és két törött pamlag állt.

Kipillantott a rozsdás korláton túlra. A hajó merülése túl kevés volt, hogy nagyobb mennyiségű rakomány legyen a fedélzetén. Először arra gondolt, hogy talán csempésznek rajta valamit, de azt gyorsan kizárta, mivel bármi is lenne a raktérben, az nem lehet nehezebb a kábítószernél, és egy olyan elszegényedett országban, mint Egyiptom, Kairótól délre egyszerűen nincs elegendő haszon a drogkereskedelemben. Persze csempészhettek akár lopott antikvitásokat is, ha azok elég aprók és könnyűek... De Lara soha nem bízott volna bármi értékes ereklyét egy ilyen hajóra, és biztos volt benne, hogy más sem tenné.

Valószínűleg – zárta le magában a kérdést három köntöst viselő férfira nézve, akik a faszékeken ültek – az egyedüli rakományt az utasok jelentik. De azok vajon mifélék? Számbavette a

lehetőségeket. Lehetnek szökésben lévő bűnözők, akik fizettek, hogy Luxorból Asszuánba, vagy annál is délebbre szállítsák őket. De akár az sem volt elképzelhetetlen, hogy terroristák. Vagy – zárta le a gondolatmenetet egy vállrándítással – talán csak hétköznapi utasok, akik egyszerűen nem engedhetnek meg maguknak jobb utazási módot, mint az *Amenhotep*.

A part felé pillantott, és megpróbálta betájolni a helyzetét. Ha elhagyják Luxort, viszonylag gyorsan elérik Esnát, aztán Edfut, majd KomOmbót, és végül Asszuánt. A nagyobb turistahajók kizárólag Luxor és Asszuán között szoktak ingázni, de Larának volt egy olyan érzése, hogy ez sokkal délebbre hatol majd a Níluson. Végeredményben, ha mahdisták ezrei keresték őket, nem lett volna értelme, hogy Mason egy olyan hajót válasszon, aminek az útja egy olyan nagyobb városban ér véget, mint Asszuán. Annak pedig még kevésbé lett volna értelme, hogy visszatérjenek Luxorba.

A hajó orra felé sétált, kényelmesen biccentett a kapitány felé, aki visszamosolygott rá fa-üveg kabinjának ösöreg irányítópultja mögül. Ezt követően a jobboldal felé vette az irányt. Itt tíz újabb kabinvolt, szinte kiköpött másai a baloldaliaknak, leszámítva, hogy az egyik ajtaja hiányzott. A vaskorlát, ha lehet, még a túloldalinál is rozsdásabb volt.

Lara, akárcsak a baloldalon, itt is tanulmányozta a Nílus partjának szikkadt táját, valami olyan nevezetesség után kutatva, amiből megállapíthatná, hogy pontosan merre járhatnak. Elhaladtak egy kisebb falu mellett, ahol egy csapatnyi gyerek focizott az utcán. Aztán a falu amilyen hirtelen kezdődött, olyan hirtelen véget is ért, és úgy két kilométer hosszan termőföld következett.

*Lenyűgöző, gondolta Lara. A Nílus partja olyan, mint bármely brit farm, zöld, termékeny. De csak egy kilométer a szárazföld belseje felé bármely irányba, és a táj szinte megkülönböztethetetlené válik a Szaharától, vagy a Góbi sivatagtól.*

Intett egy felukkának, amelyen négy helyi halász utazott. Visszaintegettek neki. Az egyik férfi bizonytalanul felállt, és mikor sikerült visszanyernie az egyensúlyát, Lara fegyvereire mutatott,

aztán pisztolypárbajt mímelt. Lara nevetett, aztán az egyik ujjával a férfire célzott, és úgy tett, mintha lőtt volna. A halász a mellkasához kapott, és színpadiasan a Nílusba zuhant, nagy derűtséget okozva ezzel a társai között. Végül kihúzták a folyóból még mielőtt az *Amenhotep* elhaladt mellettük, és sodrával kishíján felborította az aprócska csónakot.

A halászat valószínűleg megéri errefelé, szűrte le a következtetést Lara, miután egyre több, halászokat szállító csónak mellett haladtak el. A korlátnál maradt továbbra is jellegzetességek után kutatva, viszonzta a halászok mosolyait és integetését. Örömmel tapasztalta, hogy még mindig van elég ereje talpon maradni és élvezte a langy fuvallatot, amely felduzzadt arcát simogatta.

Tisztában volt vele, hogy több, köntöst viselő arab férfi jött és ment el időközben az étterem irányába, többségük nyílt gyűlölettel tekintett rá, néhány kevésbé nyílt kéjsóvárgással, de akadt olyan is, aki csak szimplán kíváncsinak tűnt. Egyik sem próbált közeledni hozzá, ő maga pedig nem érzett késztetést, hogy kezdeményezzen. Amennyire tudta, bármelyikük elárulhatná őt a mahdistáknak. Sőt, akár ők maguk is lehetnek mahdisták. Tehát egyedül maradt, megelégedve azzal, hogy a korlát mellől figyelheti, amint az egyiptomi táj tovahalad.

Egy újabb felukka közeledett, ebben két halász ült, az egyik köntöst viselt, a másik egyszerű ágyékkötőt. A fejükön mindketten turbánt hordtak. Az ágyékkötős tört angolsággal köszöntötte.

– Üdv, kisasszony! – mondta a férfi felé integetve. – Te vagy legszebb hölgy, én láttam egész hónap.

– Köszönöm – felelte Lara.

– Te angol vagy, igen?

– Igen.

– Jártam Londonban – jelentette ki büszkén a férfi. – London-híd, Buckingham-palota, Piccadilly Circus.

– Én pedig jártam Kairóban – válaszolta Lara. – A piramisok, a Szfinx, az IbnTúlún-mecset.

A férfi felnevetett.

– Te jó utazó vagy, kisasszony.

– Legalábbis rendszeres utazó.

– Mi történt arcoddal? Férjed kapott rajta másik férfival?

– Nekimentem egy ajtónak.

A felukka kicsit közelebb sodródott.

– Nagyon kemény ajtó – mondta a férfi a belilult szemét tanulmányozva. Aztán hirtelen észrevette a pisztolyokat. – Miért viselsz fegyvereket, kisasszony? – kérdezte. – Lősz le egyiptomi férfit, ha hajt rád?

Lara elmosolyodott.

– Hajts rám, és meglátod.

– Arra kérsz, hogy hajtsak rád? – kérdezte a férfi és táncot lejtett, ami kishíján az egyensúlyába került.

Lara jól szórakozott a magánszámon, aztán a szeme sarkában hirtelen valami mozgásra lett figyelmes a felukka másik feléből. Amíg az ágyékkötős férfi lefoglalta, a másik elővett egy fegyvert, és egyenesen rácélt.

Ellökte magát a korláttól és azzal a mozdulattal előkapta a két Black Demont. Amint a férfi első lövedéke gellert kapott az elrozsdásodott vaskorláton, Lara leadott gyors egymásutánban öt lövést. A férfi a mellkasához kapott, felordított és kizuhant a csónakból.

Lara a másik férfi felé fordult. Egy tör volt a kezében, és épp igyekezett megdobni őt, mikor egy lövedéssel sikerült kitépni azt onnan. A férfi hitetlenkedve nézett az üres kezére, aztán Lara felé fordult.

– Gyere csak közelebb – utasította Lara, miközben mindkét pisztolyát ráfogta. – Van hozzád pár kérdésem.

A férfi kinyitotta a száját, mintha felelni próbált volna, de Lara a következő pillanatban látta, hogy levegőért kapkod, aztán a szemei is kidülledtek, az arca elvörösödött, a nyelve pedig kinyúlt, mintha egy láthatatlan kéz szorongatná a torkát. *Épp, mint a férfiak a kórházban*, gondolta Lara, miközben a támadója hangtalanul összecsuklott a

csónakban.

Lara talpraállt és megfordult, hogy szemügyre vegye, mekkora figyelmet vont magára, de legnagyobb meglepetésére senki sem közeledett felé, vagy nézett rá fenyegetően. Több köntöst viselő férfi tűnt fel az étkezde, vagy a kabinok irányából, és érdeklődve figyelték őt, néhányan mogorván, de egyik sem próbálta megközelíteni. Megvolt nekik a maguk dolga, valószínűleg illegális, és úgy ítélték meg, hogy ha Lara a saját ügyének intézése közben meg kellett öljön két halászt, ahhoz nekik semmi közük.

Pillanatokkal később Mason jelent meg az oldalán.

– Mi a fene történt? – kérdezte. Előbb a felukkára pillantott, aztán a hajó hátsó része felé, ahonnan páran még mindig Larát figyelték.

– Valaki tudja, hogy itt vagyunk – jelentette ki Lara, amint a férfiak végre hajlandóak voltak elfordulni. – Megpróbáltak végezni velem.

– Többen? Csak egy holttest van a csónakban.

– A másik a folyóba zuhant.

Mason döbbenten nézett.

– Az istenit! Megesküdtem volna, hogy senki nem látott minket az *Amenhotep* fedélzetére lépni.

– Valószínűleg nem is – mondta Lara. – Van egy olyan érzésem, hogy egyenként nézték át az összes elhaladó hajót.

– A kabinban kellett volna maradnod, én mondtam – állapította meg szigorúan Mason.

– Én pedig azt mondtam, hogy fejezd be az utasítgatást – replikázott Lara. – Mindemellet ez csak két férfi volt. Ha százak, vagy ezrek keresnek minket fel s alá a Níluson, amúgy sem bujkálhattunk volna sokáig. Szerintem ésszerű feltételezés, hogy felszállnak minden hajóra, vagy legalábbis átvizsgálják őket, mikor azok kikötnek. Vannak zsilipek Edfunál, és Asszuánnál leszállnak páran a hajóról, magyarán még legalább két lehetőségük lesz, hogy rajtunk üssenek. – Jelentőségteljesen Masonre nézett. – Talán megmondhatnád, hogy egész pontosan hova is tart ez a hajó.

– Délre.

– Mennyire délre?

– Attól függ.

– Mégis mitől?

– Attól, hogy mennyit fizetek még a kapitánynak – felelte Mason. – Eleget adtam neki, hogy elvigyen minket félútig Szudánon keresztül. Felteszem, ha eleget kap, akár Ugandáig is elvisz.

– A tempóval, ahogy ez a hajó halad, az akár több hétig is eltarthat – mondta Lara. – Azt hiszem én most inkább egy ennél égetőbb problémával foglalkoznék.

Áthajolt a korláton, és beleeresztett vagy féltucat golyót a felukka padlójába. A lyukakon át víz kezdett sugározni, és a kis halászcsónak emberi rakományával együtt lassú süllyedésnek indult.

– Ez lett volna az – jelentette be Lara a hajó hátsó részében feltűnő szakállas alakokat nézve. Amint a két férfi visszasompolygott az étkezdébe, visszatette a fegyvereket a tokjukba.

– Nem maradnak örökre a víz alatt – mondta Mason. – Előbb vagy utóbb azok a testek felbukkannak majd valahol.

– Nem ezek lesznek az első vízihullák, amik felbukkannak a Nílusban – felelte Lara. – Sem az ezrediek, sőt, valószínűleg még csak nem is a milliomodikak. Mire megtalálják, és azonosítják őket, vagy sikeresen az ügy végére jártunk, vagy... – hagyta a levegőben lógnia mondatot.

– Vagy mi?

– Vagy csatlakoztunk hozzájuk.